

oly sok gyarló halandó
szavainak letéteményeseiként
vonítsunk végsőkig reményt,
néha a dolgok zűrzavarából
szószólónkká szegődik Amor,
míg legvégül egy élethosszal
megosztozkodunk Thanatosszal.

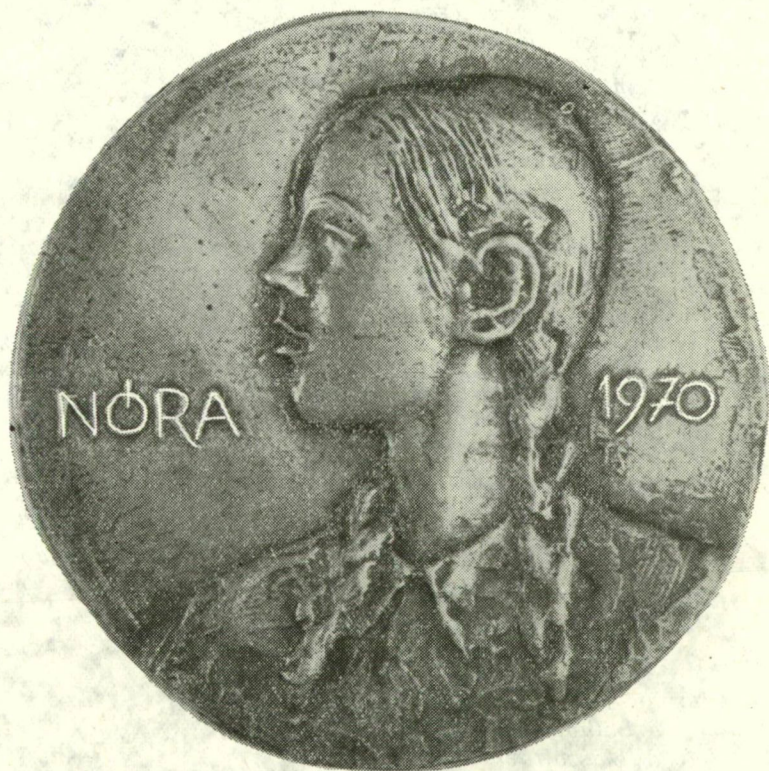
Hölgyeim-Uraim,
együtt, örökletesen,
együtt az örök-lesen,
együtt, életre-halálra,
„elvegyülve, kiválva” —
kötelez immár az útvesztő jövőndő
azzal, hogy megismerendő,
mögöttünk a temethetetlen
múlt, s a kitanult jelenben
a megtartó utak.

Tudjuk:

„mint a persely — e föld befogad.”

Hölgyeim-Uraim,

várom a — válaszokat.

TÓTH SÁNDOR: NÓRA